

Roman Casado

FACUNDO A PRIMITIVO

*latinskoamerická novela
s krvavou zápletkou*

Praha 2026

NAKLADATELSTVÍ
PILOT

Na tenhle latinskoamerickéj novelovej brak přispěli pěkně
v hotovejch i se šrajtoflí:

Mojmír Theodore Kučera
Jitka Charlotte Vebrová
Pavel Rey Jeřábek

Svou zásluhu na vydání má bezesporu i Jirka Achille Matuzsek, věrný ochránce všech neúnavných pisálků, kterej se pěkně vytáhl a vytiskl knihu v šibeničním termínu. Díky.

Mohli bysme tady na tom místě poděkovat spoustě lidem, třeba bastardovi, co ukrad Casadovi mašinu (nebo to byl batoh v TGV?), ale papír je dneska kurevsky drahej, takže jak by poznamenal Facundo s Primitivem – sere pes...

*Všechno je to pravda. Stalo se to přesně takhle,
a jestli ne, tak se to tak určitě stát mohlo.*

Copyright © Roman Casado, 2026

Copyright © Nakladatelství PLOT, 2026

ISBN 978-80-7428-507-3

Chtěl jsem vám jenom říct, jak se to celý semlelo a proč se to nakonec tak dojevalo. Vyprávět vám to může kdekdo, každěj po svym, jenže já prostě vim, jak to bylo.

To ale neznamená, že si toho spoustu nevymyslím, nějaký kusy nezamlžím nebo nepřekroutím. Jistý je, že moc dobře vám z toho nebude, i kdybyste si mysleli něco jinýho.

Možná vám to bude celý připadat jak vycucaný z řiti, ale něco takovýho se může stát leda tady v týhle díře světa, kde se věci dějou tak, že nezbejvá než kroutit škeblí. Ale nečekejte zas žádný zázraky. Lidi si furt myslej, že se tu umíme na požádání vznášet kus nad zemí a běžně se rodíme s prasečí voháňkou zaraženou do prdele. To se ale kurva pletou.

To s těma vocasama prostě není pravda.

Takže, neviděl jsem všechno, ale stačilo to. Když jsem byl kdysi u felčara se zmordovaným ksichtem po jedny bitce, co vyšla na levačku, poučoval mě, že každý voko má slepej flek, takže nemůže vidět všechno, co bys řek, že vidí, ani vomylem. To, co nevidí, si hlava doprcá podle svýho, abys náhodou nenadával, že máš flekatej vobraz a něco nestíháš. Voblbuješ tím vlastně sám sebe.

A tak je to se všim. Svinskej tyjátr.

Když tehdy v noci přitáh Jorge s tím, že někdo sejmul Julia, všichni mysleli, že si dělá prdel. Jenže nedělal. Byl

to pekelně zkurvenej tah, zařvalo při něm pár našich a vo kejhák přišli i jiný. Moh sem bejt mrtvej taky. Ale nejsem. Bylo to jak posranej skok na liáně, co sme si ale nestihli přikurtovat k hnátě. Když na to dneska myslím, mám dojem, že se to celý vlastně stalo někomu jinýmu.

Všichni vám budou říkat, že za to můžou ty dva bratři – Facundo a Primitivo, a nejspíš budou mít pravdu. Jo, tak se fakt jmenovali. Tyhle debilní jména jim dala jejich matka, stará doña Dolores. Byla to po čertech zbožná ženská, furt courala do kostela, kde jednou slyšela faráře vyprávět legendu o dvou španělských mučednících.

Svatej Facundo a Primitivo žili bůhví kdy, dávno za Římanů. Místní kápo tam jednou nařídil, že lidi musej něco obětovat jejich bohům. Bráchové to ale měli na háku, protože se klaněli Ježíšovi. Tak je strčili do báně a začali je mučit. Řezali je, polejvali žhavym olejem a štouchali do nich hořícíma pochodněma. Jenže s nima to ani nehlo. Nalili do nich nějakou jedovatou břečku, ale ani hovno. Tak jim vydloubali voči a pověsili je hlavou dolů na fasádu. Sundali je, až si byli jistý, že sou tutově tuhý.

Jenže oni se z toho zas vylízali. Římský z nich byli v hajzlu. Jakýpak sraní, ufiknem jim kokosy a bude po prdeli. Řízli je, až jim z krku krev cákala proudem, a bezhlavý je hodili do řeky... Z toho už se teda fakt nevyhlízali. A od tý doby jsou svatý.

Doňu Dolores ten příběh strašně dojal a vodsrali to chudáci její synové, co po nich vyfasovali jména. Facundo znamená něco jako masitě ukecanej člověk, žvanil až na půdu. Méno na piču, starý a vypadá to jako prdel,

ale v jinym jazyku než španělsky to třeba tak hovadsky nezní. Zato chudák Primitivo je prostě primitiv úplně všude. Člověk by si řekl, že takhle může svýho haranta pomenovat jenom opravdovej primitiv. Co svět stojí, se tak říkalo prvněnarozeným. Jenže vysvětluje to někomu, kdo vás bude mít stejně celej život za zavostalýho retarda...

Jasně, jsou i horší případy. Byl jsem u gringů a čuměl jak vejř. Co maj říkat takoví chudáci Dick a Willy? Tyhle křestní čuráci a pindouři jsou jiná liga, ale to je útěcha k hovnu.

Starý doně Dolores ty jména ujetý nepřišly ani trochu. Neni divu, na ní se rodiče taky pěkně vyřádili. Přece kdo dá svý dceři jméno, co znamená Bolesti? To pak můžete furt dokola vysvětlovat, že to je proto, jak to Pannu Marii bolelo, když přišla o syna. Ale kvůli takovémuhle ménu máte prostě život o něco těžší než jiný.

Primitivo šel na všechno zhurta, hned to vyřizoval pěstma, ale žádněj primitiv to nebyl. Ani náhodou, byl dost chytřej. Možná kvůli tomu svýmu dementnímu ménu se hodně učil, až tou svojí chytrostí ostatní sral. Zato Facundo, u toho to sedělo na prdeli, ten furt něco mlel. Co nevěděl, nevyžvanil, a že toho dycky věděl hodně. Akorát si člověk nikdy nemoh bejt jistěj, jestli říká pravdu, nebo si jenom kurva dělá prdel. A mockrát to asi nevěděl ani on sám, to vám říkám. Ale ukecal by každýho. A chytřej byl celkem taky. Spíš vychcanej. Zajímaly ho divný věci, pošuka. A nadělal spoustu píčovín, na to vám taky dám štempl.

Svýho fotra bratři sotva znali, natáh péra, když neměli rozum. Jedny říkali, že to byl jenom další chudák zamor-dovanej za diktatury, jiný, že dojel na svoje pochybný kšefty s kumpánama. A byli i takový, co přísahali, že se radši vodkrágoval, než aby žil s doňou Dolores.

Jeho synci se tak museli odmala pořádně ohánět. A všichni kolem brzo pochopili, že si z nich kvůli těm debilním ménům nemaj dělat prdel. To bylo ostatním jasný už ve škole, kdo to zkusil, schytlal po držce. A ještě mu za trest předváděli, jak ty svatý chudáky mučili. S gusem všechny tlemily mlátili, nasazovali jim válečky a vohničky, nutili je polykat různý tekutý i tuhý hnusy a naučili se kohokoliv bleskově pověsit za nohy na strom.

Časem to docvaklo všem a zvykli si pro sichr jejich ména zkracovat. Z Primitiva se stal Tivo, zatímco z Facunda byl Facu, protože nechtěl, aby mu někdo říkal Cundo. Celým ménem si říkali jenom sami jeden druhýmu. Byla to taková jejich úchylka, nebo co.

A měli ještě mladší sestru. Ani ta bohužel neunikla hluboký zbožnosti svý matky. Stará doña Dolores jí dala méno Concepción, jakože neposkvrněný dítě bez vrzu, a že z ní jednou vyroste stejně cudná ženská jako Panna Mařena. Problém je, že podomácku se jí říká Concha, což je pro holku pěkněj voser. V lepším případě to španělsky znamená mušle, v horším škeble, a v tom nejhorším píča. Musel sis dávat zatraceně bacha, aby ti to neuklouzlo a nezeptal ses bratrů, jak se má jejich Concha. Tos pak obyčejně dostal po hubě. Takhle na ni mohli volat ledatak voni, ostatní jí říkali prostě Hermanita, Sestřička.

Když povyrosla, její hlavní starostí bylo schrastit chlapa a nasekat si s nim sviště, čím víc, tím líp.

Takže. Všichni vám řeknou, že za to můžou ty dva bratři. Ale tak jednoduchý to není.

Scházeli jsme se v baru El Triunfo. Byla to taková plechová bouda s barovým pultem po obvodu, kde se kupili chlastuchtiví lidi – my. Uvnitř to šéfoval don Miguel, který rozlejal svoje vodový pivo a pančovaný kořalky. Byly levný, takže nikdo nepyskoval.

Ta špeluňka stála přímo uprostřed ulice. Kolem frčely káry, co musely dávat sakra majzla, aby jim někdo nevlít na kapotu. Šoféři furt troubili jakože bacha. Ale žádnéj extra kalup tam nebyl, takže to nikoho nijak zvlášť nesralo.

Don Miguel vždycky po sestě s mohutným třísknutím vyklopil okenice své bašty a to byl povel pro všechny vometáky z okolí, že se můžou dovalit dolejšvat. Tenhle hospodskej pardál toho nikdy moc nenakecal. Obvykle na všechno odpovídal: Leda hovno. S gustem taky říkal: Nemel hovna. A konzumuj, ty hovne.

Nechal si narůst mocnej knír, to byla jeho chlouba. Vypadal s nim přísně, až nasraně. Dodneška mám před vočima ten jeho nasranej skelnej pohled, když ho vodpráskli.

Tenkrát večer přitáh první Pepe, který si to tu noc taky pořádně vodsral, i když v tom byl úplně nevinně. Jestli byl fakt první, si nikdo vlastně nepamatoval, ale nejspíš to byl von, protože tam bejval první skoro dycky.

Byl to zevl a smolař vod narození, nemoh s tím hnout, měli to v rodině. Sotva moh vyfasovat jinou přezdívku než Malapata, Pechař. Ale i tak ho všichni měli rádi. Já taky, škoda ho.

Táhlo se to s nim už vod křtu, kdy ho málem utopil kněz ve svěcený vodě. No jo, pan černá prdel přišel na křtiny namazanej jak žok, vzal Pepemu hlavičku a pořádně mu ji do tý kamenný mísy potopil. Jeho matce ten farář přišel nametenej hned vod začátku, ale říkala si: Je to svatej fotr, tak to snad není možný. Jenže jak začal jejího synka ráchat v tý vodě, došlo jí, že to možný je, a snažila se mu ho vyrvat z pařátů. Ten kněz se ale jen tak nedal, furt mu tu hlavičku strkal pod vodu a řval na ni: Křest je křest a musí se dokončit, jinak je neplatný!

Matka nakonec Pepeho spasila vo chlup. A od tý doby se ho to nepustilo, sračky se na něj lepily jak vzteklý. Když šel nebožák do hospody s dalšíma deseti lidma a jednomu z nich pingl přines pivo v upatlaný sklenici, co do ní cestou nachcal, mohli jste si tutově vsadit, že byl tím chudákem Pepe. Teda nemohli, protože jenom totální magor by na něj vypsál vůbec nějaký kurz.

A podobně na tom byla celá jeho famílie. Pepe měl spoustu bratrů, jedno větší vemeno než druhý. Na co šáhli, to obyčejně posrali. Každou chvíli byl někdo z nich v base.

Třeba Héctor, na traktoru jezdil pole orat. Jenže traktor jezdí pomalu sem a tam, tam a sem, lány jsou rozlehlý a člověk nemusí moc kroutit volantem. Takže se u toho vorání obvykle důkladně vožíral, aby přesral nudu. Jednou se vykropil tak, že mu to pole bylo malý a na mezi to jebnul do sloupu vysokýho napětí, ten šel k zemi, dráty se přervaly a bez proudu byla rázem půlka města. Héctor vyfasoval podmínku a na traktor už ho nepustili, jenom mu tak začali z prdele říkat, El Tractor.

Ostatní z Pepeho famílie to utvrdilo v tom, že by hákování měli zvysoka vosrat. Zvlášť když věděli, jak dopad věčně zhulenej Paco. Chvíli si přivydělával ve fízlovskym skladu, ví piča, jak se k tý fušce dostal. Benga zhaftli při jedný šťáře gandžu a šoupli mu ji tam jako předmět doličnej. Jenže když si pak pro to hulení přišli, bylo v čoudu. Paco se jim se svym věčně vytlemenym ksichtem snažil nakecat, že tu trávu sežraly krysy. Že prej, ať je počapaj a uviděj, že sou sjetý na plech. Jenže soudci přišel sjetej Paco, tu báchorku mu nesežral a poslal ho do díry. Vod tý doby se nesnažil práci ani předstírat.

Paco to tehdy v noci nakonec taky vodsral. Kvůli debilitě svýho bratra Ramira. Ten dřív nasekal dluhů tři prdele, prachy neměl, zato měl kvér, těžko říct, kde ho schrastil. Nefachal, to ale na první voko nebylo poznat. Když už nevěděl co, zašel do poslední hospody, kde mu eště nalili na sekeru, a rozhod se vydojit prachy z pošty. Jenže jak byl línej jak vepř, nechtělo se mu tam trmáčet pěšky. Zavolal si drožku a na místě šoférovi řek, ať na něj počká, že bude hned hotovej. Vlít dovnitř a začal šermovat tou

bouchačkou před ženskou na přepážce. Ta se mu ale vy-smála, žádný prachy mu nedala a normálně ho vyhodila. Ten jeliman vylez ven, nased a nechal se odvízt zpátky do tý knajpy, kde předtím nasával. Tomu drožkaři samozřejmě nezaplátil, neměl čím, když mu ta bába nic nedala. Poručil si lahev, a než ji do sebe stačil vyklopit, zhaftli ho tam fízlové, co je zavolal ten šofér. Bouchačku ale eště předtím stih zašít, a to byla kurva velká chyba. Kdyby to nestih, Paco moh bejt možná dneska živej. A možná taky ne. Bláboly vo hovně, nikdy nevíš.

Když seš tuhej, je ti to už všechno ukradený. To huř dopad Pepeho bratranec Jesús. Hrál si se svojí dcerkou, házel ji do vzduchu a nedošlo mu, že na stropě jede větrák. Vrtule ji trefila do hlavy. Umřela, chudák holka. Jeho stará ho tehdy málem umlátila k smrti... To se jí nepovedlo, tak sebou pak Jesús mrsknul pod vlak.

Sere pes, kdybysme měli proklepnout celou Pepeho famílii, jsme tu do haleluja, na to není čas. Tak jen aby bylo jasno, že Pepe Malapata za to vlastně nemoh, byl prostě smolař vod náтуры. Tenkrát večer se stavil u dona Miguella dolejt pivem a rumem jako dycky. Samozřejmě nemoh tušit, že to bude poslední chlast v jeho životě. I když u něj byl zázrak, že se vůbec dožil tak vysokýho věku.

Když dorazil ten večer Sancho, už tam podle něj dřepěli Primitivo s Facundem. Tvrdil pak, že si je tím úplně jistej, což ale v jeho případě znamenalo velký kulový. Primitivo tam možná tou dobou nasával, ale Facundo, ten dorazil určitě až později, než se to stalo. A moc toho nenamluvil. Tím sem si zas úplně jistej já.

Sancho byl Mexikánec, zdrhnul k nám jednou v létě. Nejdřív se do nás snažil nahučet, že se jenom potřeboval vodjebat na čerstvej luft. Pak se nachcal a vyklopil nám, v jakejch sračkách tam šlapali, pěkně v barvách. Teda vyprávěl nám to tak, že on v žádnym narkosajrjtu nejel, že ho to lízlo přes bratrance, co v tom byl namočenej po krk. Starej trik. Věděl toho ale podezřele moc, a dopodrobna. Těžko říct, u čeho byl, co někde jenom zaslech a co si vycucal, nechci vědět vodkaď. Mlel hovna na jednu hromadu.

Vůbec se tam s tím nesrali. Všem bylo jasný, jak je to rozdaný. Ty, co sejmuli, obvykle rozpouštěli v sudu s kyselinou nebo vosmahli v kufru auta.

Nejdřív celkem bez humbuku, pak se to vymklo a nikdo už to maso nedokázal kočírovat. Začli se vybíjet na ulici za bílýho dne a dělali u toho kokoti pořádněj virvál. Šels po ulici a najednou rozsekaný lidský kusy poházený po zemi. Šels k řece a tam bezhlavý těla, co visely z mostu...

Řádila tam Pekelná jednotka. Šéfovali jí elitní vojáci, co se vysrali na armádu, říkali si Los Zetas. Sancho vyprávěl, jak unášeli mladochy a učili je mučit, vraždit a všeset mrtvoly na lampy pro výstrahu. Začli si taky navzájem kosit rodiny. Jeho bratranec se takhle prej přimotal k vendetě, kdy s kumpánama postříleli i několik svišťů.

Fízlové na to byli krátký. Většina byla podmazaná a těch pár čestnejch chudáků dřív nebo později někdo sejmul. Občas se jim někoho povedlo skřípnout. Dopadlo to ale, jako když dostali Myšáka, jo, fakana samotnýho velkýho Prcka alias El Chapa. Museli ho pak zase hodně rychle pustit. Jeho banda rozjela ve městě tak masivní bengál, že fízlové stáhli vocas a najela tam armáda, jenže to už bylo pozdě.

A když už s velkou slávou někoho strčili do díry, jako třeba zrovna Myšákova fotra, tak jim obvykle zdrhnul. Bylo to tak zlý, že se jeden místní černoprdelník rozhodl vypráskat odtamtud' ďábla svěcenou vodou. Kropil s ní celý město z vrtulníku, co mu na to pučil starosta. Jasněže ani hovno. Jediná šance byla, že se tam nakonec všichni vystřílej mezi sebou. Ale na to se nedalo spolehnout.

I když to Sanchovi zrovna dvakrát nepálilo, došlo mu, že se musí odjebat do hodně dalekýho hajzlu. Nakonec se zašil v týhle bohem zapomenutý díře. Teda ne, že by to tu nebylo vo hubu. Každěj sebou tahá radši aspoň kudlu, ale to je úplně jiná liga.

Tak tohle všechno na nás pořádně nacamranej Sancho vyblil a my doufali, že až ho ta nachcanost pustí, nedojebe nás všechny, abysme si nemohli pouštět hubu na špacír. Ale nechal nás bejt. Možná si to nepamatoval, nebo na to už házel kládu. To sme radši nezkoumali.

